

תו פתח, (בראשית נ טז) ויצונו אל יוסף לאמר וגו' אָנָא שָׂא נָא פִּשְׁעֵי אַחִיךָ וְחַטָּאתָם וְגו' וַיִּבְכֶּה יוֹסֵף בְּדַבְרָם אֵלָיו. חוֹבָא לִיה עֲבָדוֹ, וְהוּא מְכַפֵּר כּוּלָא, וּמְכַפֵּר עַל חוֹבֵייהוּ. כִּינּוּן דְּאִיהוּ מְחִיל, מֵאֵן אִית לִיה לְתַבְעָא עַל חוֹבֵייהוּ. הָוִי וְהִתְעַוְתוּ אַנְשֵׁי הַחִיל. עוֹוֹת הִדִּין סָגִי, הָוִה לְאִינוּן אַנְשֵׁי הַחִיל, וְוִי לָן, מֵאֵן יִנְחָם לָן.

אמאי הוה עוונות דינא דא. בגין דהא אימנא אתתרכת וערקת, ואזלת לה, ובגין דא עונית דינא אשתפח, דאשתפחא בלחודהא ההוא דאשטנא עלנא, ולא הוה מאן דימחי בידיה, ויטעין עלנא טענתא. על דא אתמסרו בידיהא כל תיקוני דיאימנא.

דאלו אימנא אשתפחת תמן. לגו משורת הדין אעלת לון. על דא היא בכאת, על דא היא מייללא, על בנהא דאתגלו, ודאתקטלו, ודאשתציאו על מגן.

ובדינייהו לא אשתפחת, ועביד ההוא נחש רעותיה בהו. ועל דא פתיב, (ישעיה נ א) ובפשעיכם שלחה אמכם. שלחה אמכם, דלא תהא זמינת בדיניכון. איכה ישבה בדד בההוא שעתא, דאיהי הות נסכה טענת בנהא, ובגינה אתקרע (דף קיג ע"ב) דינא.

וכד אינון עשר מרגלן נפקו מגן עדן, לאתלבשא בלבושין אחרנין, פלהו לבושין אתמסרו בידי דנחש, בר חד, דאיהו ראובן. דכתיב (בראשית לו כט) וישב ראובן אל הבור. ועל דיהב עיטא למרמי לבירא, איתפס איהו בבירא, ואשתזיב. ודא איהו רבי אליעזר הגדול, כד תפשוהו למינות, ויהבוהו בבירא, ואשתזיבת נשמתיה דראובן. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

עוד פתח, (בראשית נ) ויצונו אל יוסף לאמר וגו', (שם) אָנָא שָׂא נָא פִּשְׁעֵי אַחִיךָ וְחַטָּאתָם וְגו', וַיִּבְכֶּה יוֹסֵף בְּדַבְרָם אֵלָיו. החטא - לו הם עשו, והוא מכפר על הכל, ומכפר על חטאם. כִּינּוּן שֶׁהוּא מוֹחֵל, לְמִי יֵשׁ לְתַבְעֵי עַל חַטָּאָם? זֶהוּ וְהִתְעַוְתוּ אַנְשֵׁי הַחִיל. עוֹוֹת הִדִּין רַב הִיָּה לְאוֹתָם אַנְשֵׁי הַחִיל. וַיִּ לָנוּ, מִי יִנְחָם אוֹתָנוּ?

למה היה עונות הדין הזה? משום שהרי אמנו גרשה וברחה, והלכה לה, ומשום זה עונות הדין נמצא, שנמצא לבדו אותו שהסטין עלינו, ולא היה מי שימחה בידו ויטען עלינו טענה. על זה נמסרו בידיה כל תיקוני אמנו.

שאלו נמצאה שם אמנו, לפני משורת הדין היתה מכניסה אותנו. על זה היא בוכה, ועל זה היא מייללת, על בניה שגלו, ושנהרגו, ושהשמדו בהם.

ובדיניהם לא נמצאה, ועשה בהם אותו הנחש את רצונו. ועל זה כתוב ובפשעיכם שלחה אמכם, שלא תהיה מזמינת בדיניכם. איכה ישבה בדד באותה השעה שהיא היתה לוקחת טענת בניה, ובשכילה היה נקרע הדין.

וכשאותם עשר המרגליות (השקטים) יצאו מגן העדן להתלבש בלבושים אחרים, כל הלבושים נמסרו ביד הנחש, פרט לאחד, שהוא ראובן, שכתוב (בראשית לו) וישב ראובן אל הבור.

ועל שנתן העצה לזרקו לבור, הוא נתפס בבאר, ונצל. וזהו רבי אליעזר הגדול, כשתפשוהו למינות, ונתנוהו בבור, ונצלה נשמתו של ראובן. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן. ימלוך יהוה לעולם אמן ואמן.

תקונים מזוהר חדש

תקונים מזוהר חדש

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. תָּא חֲזִי, תְּרִין תִּיבִין
 אֲלִין אַתְּפִלְגוּ לְתִרִין סְטָרִין כָּל חַד.
 בְּרֵאשִׁי"ת, בְּרָא שִׁי"ת. אֱלֹהִים, מִי אֱלֹה. מֵאִי
 שִׁית. אֲלִין שִׁית סְטָרִין דְּמִשְׁכְּנָא דְּאִיהוּ פְּגוּנָא
 דְּשָׁמַיִם וְאָרֶץ. וּבְגִינְיָהוּ אַתְּמַר (שְׁמוֹת ל"ח כ"א) אֱלֹה
 פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. וְדָא הוּא מִי אֱלֹה. הָדָא הוּא
 דְּכִתִּיב (יִשְׁעִיָּה מ' כ"ו) שָׂאוּ מְרוֹם עֵינַיְכֶם וּרְאוּ מִי
 בְּרָא אֱלֹה. וְתִרִין מִשְׁכְּנוֹת אֲנוּן דְּאַתְרִמִּיזוּ
 בְּהַאי קְרָא, אֱלֹה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכְּן הָעֵדוּת.
 מִשְׁכְּן עֲלֵאָה. מִי, וְדָא עֲלֵמָא עֲלֵאָה מִשְׁכְּן
 תַּתְּאָה מַה.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. בֵּא וּרְאָה,
 שְׁתֵּי הַתְּבוֹת הִלְלוּ נַחֲלָקוּ לְשִׁנֵּי
 צְדָדִים כָּל אַחַת. בְּרֵאשִׁי"ת -
 בְּרֵא"א שִׁי"ת. אֱלֹהִים - מִי אֱלֹה.
 מַה זֶה שִׁית? אֵלּוּ שֵׁשׁ הַצְּדָדִים
 שֶׁל הַמִּשְׁכָּן שֶׁהוּא כְּמוֹ שֶׁהַשָּׁמַיִם
 וְהָאָרֶץ, וּבְשִׁבְלֵם נֹאמַר (שְׁמוֹת ל"ח)
 אֱלֹה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. וְזֶה הוּא מִי
 אֱלֹה. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (יִשְׁעִיָּה מ') שָׂאוּ
 מְרוֹם עֵינַיְכֶם וּרְאוּ מִי בְּרָא אֱלֹה.
 וּשְׁנֵי מִשְׁכְּנוֹת הֵם שְׁנַרְמְזוּ בַּפְּסוּק
 הַזֶּה: אֱלֹה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכְּן
 הָעֵדוּת, הַמִּשְׁכָּן הָעֲלִיּוֹן. מִי, וְזֶה
 הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, הַמִּשְׁכָּן הַתַּתְּחוּן
 מַה.

בְּמִשְׁכְּן עֲלֵאָה בְּגִינָה אַתְּמַר מִי בְּרָא אֱלֹה, מֵאִי
 אֱלֹה. אֲלִין (וִיקְרָא כ"ג ד') אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' .
 וּמֵאִי אֲנוּן מוֹעֲדֵי ה' , אֲלִין אֲנוּן חַג הַמִּצּוֹת
 וְחַג הַשְּׁבוּעוֹת וְחַג הַסֻּפּוֹת, הָרִי תִלְתָּ. תִּלְתָּ
 אַחֲרָנִין, רֵאשׁ הַשָּׁנָה חֲנֻכָּה פּוּרִים. תִּלְתָּא
 מְנַהוּן אַקְרוּן מוֹעֲדֵי ה' . וְאֲנוּן מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ.
 תִּלְתָּא אַחֲרָנִין אַקְרוּן אֱלֹה הֵם מוֹעֲדֵי.
 וְלִקְבִלְיָהוּן אַתְּמַר (אִיּוֹב ל"ג כ"ט) הֵן כָּל אֱלֹה יַפְעַל
 אֵל פְּעֻמִּים שְׁלוֹשׁ עִם גְּבַר.

בְּמִשְׁכְּן הָעֲלִיּוֹן בְּשִׁבְלָה נֹאמַר
 מִי בְּרָא אֱלֹה, מַה זֶה אֱלֹה? אֵלּוּ
 אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' . וּמִי הֵם מוֹעֲדֵי
 ה' ? אֵלּוּ הֵם חַג הַמִּצּוֹת וְחַג
 הַשְּׁבוּעוֹת וְחַג הַסֻּפּוֹת, הָרִי
 שְׁלֵשָׁה. שְׁלֵשָׁת הָאֲחֵרִים - רֵאשׁ
 הַשָּׁנָה, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים. שְׁלֵשָׁה
 מֵהֶם נִקְרְאִים מוֹעֲדֵי ה' , וְהֵם
 מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ. שְׁלֵשָׁת הָאֲחֵרִים
 נִקְרְאִים אֱלֹה הֵם מוֹעֲדֵי, וּכְנֻגְדָם
 נֹאמַר (אִיּוֹב ל"ג) הֵן כָּל אֱלֹה יַפְעַל
 אֵל פְּעֻמִּים שְׁלוֹשׁ עִם גְּבַר.

וְהֵאֵי מִשְׁכְּן עֲלֵאָה דְּעֲלִיָּהוּ אַתְּקָרִי מִי. הָדָא
 הוּא דְּכִתִּיב מִי בְּרָא אֱלֹה. וְהֵאֵי מִי אִיָּהּ
 בִּינָה. וְדָא שְׁמָא וְדִרְגָּא דִּילָהּ יוֹם הַכַּפּוּרִים
 אִיָּהּ וְדָאֵי, וְהֵאֵי דִרְגָּא דְּאַתְּקָרִי בִּינָה אַתְּקָרִי
 הָעוֹלָם הַבָּא. וּבְעוֹלָם הַבָּא, לִית בֵּיהּ אֲכִילָה
 וּשְׁתִּיָּה. פְּגוּנָא דָּא יוֹם הַכַּפּוּרִים דִּילָהּ לִית
 תַּמָּן אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה. מְלָכוֹת אַתְּקָרִי מ"ה, דָּא
 מִשְׁכְּן הָעֵדוּת. וּבְגִין דְּבֵיהּ אֲשַׁתְּכַח עֲדוּת, אַתְּמַר
 בֵּיהּ (אִיכָה ב' י"ג) מָה אַעֲיֹדָךְ (וְדָא שְׁמָא וְדִרְגָּא דִּילָהּ שְׁכֵת).

וְזֶה הַמִּשְׁכָּן הָעֲלִיּוֹן שְׁעֲלִיָּהּ
 נִקְרָא מִי. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב מִי בְּרָא
 אֱלֹה. וְזוּ מִי, הִיא הַבִּינָה, וְזֶה
 שְׁמָהּ, וְהַדְּרָגָה שְׁלָהּ הוּא וְדָאֵי
 יוֹם הַכַּפּוּרִים, וְהַדְּרָגָה הַזֹּאת
 שְׁנִקְרָאת בִּינָה נִקְרָאת הָעוֹלָם
 הַבָּא. וּבְעוֹלָם הַבָּא אֵין בּוֹ אֲכִילָה
 וּשְׁתִּיָּה. כְּמוֹ כֵּן יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁלוֹ
 אֵין שָׁם אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה. הַמְּלָכוֹת
 נִקְרָאת מ"ה, זֶה מִשְׁכְּן הָעֵדוּת.
 וּמִשּׁוֹם שְׁבוּ נִמְצְאָת עֲדוּת, נֹאמַר
 בּוֹ מַה אַעֲיֹדָךְ. (וְזֶה שְׁמָהּ וְדִרְגָּתָה שְׁכֵת)
 וְכְמוֹ שֶׁהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הוֹצִיא
 שֵׁשׁ מוֹעֲדִים, כֵּן הָעוֹלָם

וּבְכֹה דְּעֲלֵמָא עֲלֵאָה אַפִּיק שִׁית מוֹעֲדִים, כֵּן
 עֲלֵמָא תַּתְּאָה אַפִּיק שִׁית. וְאֲנוּן אַתְּ

התחתון הוציא ששה מועדים, והם את השמים ואת הארץ. ומנין שהם ששה בשמים והארץ? זהו שכתוב כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. כי ששת ודאי שהם ששה. ומשום זה לא אמר כי בששת ימים.

וכמו שנאמר עדות בעולם התחתון. זהו שכתוב מה אעידך, כף לש עדות בשמים ובארץ. זהו שכתוב העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ. הרי העולם העליון בראשי"ת, והעולם התחתון ברא שית, ואלו הם שני משפנות לאביר יעקב. אם כן, אחר שאמר אלה מועדי ה' מקראי קדש שהם ששה.

מהו במועדים שאמר אחר כן? אלא אין רשות לקרא להם אלא במועדים, שהיא מלכות. ובמקום אחר אמר אלה הם מועדי ה' הוא בהפוך אותיות מ"ה, וזהו אלה הם מועדי. וזהו שמיני חג

עצרת, שהוא חג בפני עצמו. בא וראה, אלה מועדי ה' הולכים על תקון הגוף של המלך הקדוש, ואלה הם: פסח - זרוע ימין של המלך, וזה חסד, ובשבילה נאמר הימין מקרבת. ראש השנה - זרוע שמאל של המלך, וזה גבורה, ובשבילה נאמר שמאל דוחה. שבועות - זה הגוף של המלך, וזה תפארת, העמוד האמצעי. חנכה ופורים - אלה הם שתי השוקים של המלך, שעליהם שורה הנס, ובשבילה נאמר אלה פקודי, שתי מצוות ודאי, שבשבילה נאמר פקד פקדתי. שני נביאים, שני משיחים הם ודאי.

כך העבר על הפקדים - זה היסוד, וזה חג הספות כלול וקמה נקרא כל?

השמים ואת הארץ. ומנין דאנון שית בשמים והארץ, הדא הוא דכתיב פי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. פי ששת ודאי דאנון שית. ובגין דא לא אמר פי בששת ימים. ובמה דאתמר עדות בעלמא תתאה. הדא הוא דכתיב מה אעידך, הכי אית עדות

בשמים ובארץ. הדא הוא דכתיב (דברים ד כו) העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ. הא עלמא עלאה בראשי"ת, ועלמא תתאה בראשי"ת, ואלין אנון תריין (תהלים קלב ה) משפנות לאביר יעקב. אם כן פתר דאמר אלה מועדי ה' מקראי קדש, דאנון שית.

מאי ניהו במועדים דאמר פתר כן. אלא לית רשו למקרי לון אלא במועדים דאיהי מלכות. ובאתר אחרא אמר (ויקרא כג ב) אלה הם מועדי ה' הם איהו בהפוך אתון מ"ה. ודא איהו אלה ה"ם מועדי. ודא איהו שמיני חג עצרת דאיהו חג בפני עצמו.

תא חזי, אלין מועדי ה', אזלין על תקוונא דגופא דמלכא קדישא, ואלין אנון פסח דרועא ימינא דמלכא, ודא חסד, ובגינה אתמר ימין מקרבת. ראש השנה דרועא שמאלא דמלכא, ודא גבורה, ובגינה אתמר שמאל דוחה. שבועות דא גופא דמלכא, ודא תפארת, עמודא דאמצעיתא. חנכה ופורים אלין אנון תריין שוקין דמלכא, דעליהו שריא נס, ובגיניהו אתמר אלה פקודי, תריין פקודין ודאי, דבגיניהו אתמר (שמות ג טז) פקד פקדתי. תריין נביאים, תריין משיחין אנון ודאי.

כך העבר על הפקדים (שם ל יג), דא יסוד, ודא חג הספות כליל מפלהו, ואיהו העבר על הפקדים. דאנון נצח והוד הוא בצבא מפלם, והוא העבר על הפקדים. שאותם נצח והוד, אות